

Sygn. akt II Ca 846/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera (spr.) SSR del. Mariusz Kubiczek
Protokolant	sekr. sądowy Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa R. J.

przeciwko K. C. i A. C.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną wobec wierzyciela

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 26 czerwca 2012 roku, sygn. akt I C 1/11

1. oddała apelację;
2. z zażalenia zawartego w apelacji zmienia zaskarżony wyrok w punkcie drugim sentencji w ten sposób, że nie obciąża powoda R. J. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanych;
3. nie obciąża powoda R. J. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą na rzecz pozwanych.

Sygn. akt II Ca 846/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie M.. oddalił powództwo R. J. przeciwko K. i A. małż. C. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną wobec wierzyciela i zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, odstąpił od obciążania powoda opłatą od pozwu w kwocie 1.250 zł od uiszczenia której był zwolniony.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

Prawomocną ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie M.. na rozprawie w dniu 2 lutego 2010 roku w sprawie sygn. akt I C 422/09 E. J. (1) zobowiązała się po stwierdzeniu nabycia przez nią spadku po J. J. (1) - zapłacić R.

J. tytułem zachowku po ich ojcu J. J. (1) kwotę 25.000,00 zł. w terminie do dnia 30 czerwca 2010 roku z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności.

Postanowieniem z dnia 3 marca 2010 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie M.. w sprawie sygn. akt I Ns 505/09 stwierdził nabycie spadku po J. J. (1), synu S. i J., zmarłym dnia 3 maja 2009 roku w B., ostatnio stale zamieszkałym w T. M.. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 14 stycznia 1998 roku Rep. A Nr 440/98 w całości przez spadkobierczynię córkę E. J. (1) z domu J., córkę J. i J..

W dniu 31 marca 2010 roku w Kancelarii Notarialnej w Państwowym Biurze Notarialnym w T.M.. przed notariuszem J. G.została zawarta za numerem Repertorium A 1(...), umowa sprzedaży na mocy której J. J. (4) i E. J. (1) sprzedały nieruchomość położoną w T.M.. przy ul. (...), woj. (...), o powierzchni 1 hektar 50 arów i 9 metrów kwadratowych, uregulowanej w księdze wieczystej Kw nr (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), nr (...) za cenę 80.000,00 zł. K.i A.mążkom C., którzy powyższą nieruchomość kupili za fundusze stanowiące ich majątek wspólny.

Przed dokonaniem kupna nieruchomości małżonkowie C. sprawdzili księgę wieczystą która jest prowadzona dla przedmiotowej nieruchomości i w dziele III - nie było dokonanych wpisów dotyczących ograniczonych praw rzeczowych czy też ograniczeń w rozporządzaniu nieruchomością oraz praw osobistych i roszczeń ciążących na nieruchomości, a w dziele IV - żadnych hipotek.

E. J. (1) nie wypełniła zobowiązania wobec przyrodniego brata R. J. wynikającego z prawomocnej ugody z dnia 2 lutego 2010 roku zawartej przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie M.. w sprawie sygn. akt I C 422/09, a środki uzyskane ze sprzedaży nieruchomości w kwocie 40.000,00 zł. przeznaczyła na spłatę zadłużenia w (...) Bank zaciągniętego przez J. J. (1) oraz na remont mieszkania należącego do jej matki w którym zamieszkuje z dwójką dzieci. E. J. (2) nie odbierała żadnej korespondencji od Komornika. W luźnej rozmowie informowała pozwanych, że będzie musiała zapłacić na rzecz przyrodniego brata zachówek, nie informowała natomiast o postępowaniu egzekucyjnym.

R. J. w dniu 15 lipca 2010 roku złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie M.. - G. G. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużniczce E. J. (1) na podstawie tytułu wykonawczego, który stanowił prawomocną ugodę sądową z dnia 2 lutego 2010 roku, zaopatrzoną w klauzulę wykonalności w dniu 14 lipca 2010 roku - z nieruchomości jak wskazał według ustaleń komornika. W chwili sprzedaży przez E. J. (1) i jej matkę nieruchomości położonej przy ul. (...) nie była prowadzona przez Komornika egzekucja z tejże nieruchomości.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający dla potrzeb rozstrzygnięcia. Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony na podstawie zeznań stron oraz zebranych w sprawie dokumentów i nie był w zasadniczej części kwestionowany przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, iż przesłankami skargi pauliańskiej zgodnie z art. 527 k.c. są:

- 1) dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz doszło do pokrzywdzenia wierzycieli,
- 2) działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli,
- 3) wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią.

Wskazane powyżej przesłanki spełnione być muszą łącznie, by móc skorzystać z roszczenia przewidzianego w tym przepisie uznania czynności za bezskuteczną (art. 527 § 1 k.c).

Z kolei zgodnie z § 2 komentowanego przepisu z pokrzywdzeniem wierzycieli mamy do czynienia wówczas, gdy skutek czynności prawnej dłużnika stał się on niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Identyczne zapatrywanie wyrażono w orzecznictwie, przyjmując, że artykuł 527 § 2 k.c. pokrzywdzenie wierzyciela wiąże z niewypłacalnością dłużnika lub z powiększeniem stopnia jego

niewypłacalności. Innymi słowy pokrzywdzenie wierzycieli jest następstwem niewypłacalności dłużnika, stąd dla wykazania pokrzywdzenia wierzycieli wystarczające jest wykazanie niewypłacalności dłużnika.

Niewypłacalność może być skutkiem czynności dłużnika o charakterze nieodpłatnym, ale również odpłatnym. W tym ostatnim wypadku do niewypłacalności może dojść, gdy świadczenie, które otrzyma dłużnik ma mniejszą wartość niż to, do którego się zobowiązał lub gdy otrzymane przez dłużnika świadczenie jest nieosiągalne dla wierzyciela.

W orzecznictwie wyjaśniono również, że uzyskanie przez dłużnika ekwiwalentu za dokonaną czynność prawną nie zawsze przesądza o bezzasadności skargi pauliańskiej. W niepublikowanym wyroku z dnia 7 grudnia 1999 r., sygn. akt I CKN 287/98, Sąd Najwyższy stwierdził, że czynność prawna dłużnika, za którą otrzymał on świadczenie ekwiwalentne, nie powoduje pokrzywdzenia wierzycieli, jeżeli uzyskany ekwiwalent znajduje się w majątku dłużnika lub został wykorzystany do zaspokojenia wierzycieli.

Drugą przesłanką subiektywną wystąpienia ze skargą pauliańską jest, by osoba trzecia wiedziała (lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć) o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W piśmiennictwie wskazuje się, że udzielenie ochrony wierzycielowi kosztem osoby trzeciej znajduje swe uzasadnienie w nagannej postawie osoby trzeciej. Osoba trzecia o świadomości dłużnika bowiem wiedziała lub mogła się dowiedzieć. Jednak jednocześnie wskazuje się, że stopień naganności postawy osoby trzeciej, usprawiedliwiający zaskarżenie, jest bardzo niski. Osoba trzecia nie musi nawet podejmować jakichkolwiek działań w kierunku pokrzywdzenia wierzyciela, nie musi porozumiewać się z dłużnikiem. Naganna postawa osoby trzeciej, powodująca przejęcie przez nią odpowiedzialności sprowadza się więc do tego, że znając charakter czynności, zdecydowała się na jej dokonanie. Dodatkowo opiera się na przekonaniu, że uczciwa osoba w obrocie, wiedząc o możliwym skutku czynności prawnej, nie powinna jej zawierać.

Użyte w przepisie sformułowanie „osoba trzecia wiedziała” oznacza świadomość po jej stronie. W konsekwencji prowadzi to do wniosku, że osoba trzecia nie może być osobą niepoczytalną.

Wiedza osoby trzeciej (rzeczywista lub możliwa - przy dołożeniu należytej staranności) obejmować musi dwa fakty: że czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzyciela oraz że dłużnik o tym wie. W piśmiennictwie wskazuje się, że chodzi tu o inaczej nazwaną złą wiarę osoby trzeciej.

Obojętne jest źródło wiedzy osoby trzeciej, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, choć powinno mieć ono cechy wiarygodności. Bez znaczenia jest również sposób uzyskania tej wiedzy.

Zgodnie z utrwalonym zarówno w judykaturze, jak i piśmiennictwie poglądem przez pokrzywdzenie wierzyciela rozumie się rzeczywistą a nie tylko potencjalną niewypłacalność dłużnika na skutek dokonania przez niego czynności prawnej bądź jego niewypłacalność w wyższym stopniu niż przed dokonaniem danej czynności.

Należy jednak podkreślić, iż pomiędzy niewypłacalnością dłużnika a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić związek przyczynowy, tzn. czynność podjęta przez dłużnika musi być jedną z przyczyn zaistniałej niewypłacalności. Ponadto niewypłacalność dłużnika musi istnieć zarówno w chwili dokonywania skarżonej czynności, jak też w momencie wyrokowania przez sąd - w rozumieniu art. 527 k.c. Po drugie pełnomocnik powoda nie wykazał w trakcie procesu, że pomiędzy dokonaniem spornej umowy darowizny a nawet „potencjalną” niewypłacalnością zachodzi związek przyczynowy, ponieważ brak jest takiej niewypłacalności.

Zaostrzenie przesłanek skargi pauliańskiej dotyczy także stanu świadomości osoby trzeciej. Kolejnym warunkiem zaskarżenia przez wierzyciela czynności prawnej dłużnika dokonanej przed powstaniem jego wierzytelności jest bowiem wymóg wystąpienia przesłanki subiektywnej po stronie osoby trzeciej: by w chwili uzyskania korzyści majątkowej wiedziała, że dłużnik - dokonując czynności - działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Po stronie osoby trzeciej musi więc istnieć pozytywna znajomość zamiaru dłużnika. Przy czym nie jest wystarczające wykazanie, że osoba trzecia przy dołożeniu należytej staranności mogła wiedzieć, lecz konieczna jest rzeczywista

wiedza o zamiarze dłużnika pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Ciężar udowodnienia wiedzy osoby trzeciej spoczywa na wierzycielu zgodnie z art. 6 k.c. Wymaganą staranność od osoby trzeciej określa się przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sytuacji, w której ona działa, porównując jej zachowanie z zachowaniem podmiotu, który w danych okolicznościach postępowałby rozsądnie, zgodnie z zasadami współżycia społecznego i uczciwego obrotu.

W orzecznictwie przyjęto, że jeżeli skargą pauliańską zaskarżona została umowa sprzedaży nieruchomości, dla zachowania należytej staranności osoby trzeciej w rozumieniu art. 527 § 1 in fine k.c. wystarczy zapoznanie się tej osoby z treścią wpisów do księgi wieczystej prowadzonej dla sprzedanej nieruchomości, a nie aktami tej lub innej księgi wieczystej. Nie ma przy tym znaczenia zawodowy charakter działalności osoby trzeciej (nabywcy nieruchomości) - wyrok SN z dnia 13 października 2006 r., III CSK 58/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 138.

Ubezkutecczenie czynności prawnej obejmującej rozporządzenie przez osobę trzecią korzyścią majątkową uzyskaną w wyniku krzywdzącej wierzyciela czynności prawnej z dłużnikiem wymaga wykazania, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła wiedzieć (art. 527 k.c.) oraz, że o powyższych okolicznościach wiedziała osoba, na rzecz której rozporządzenie nastąpiło (art. 531 § 2 k.c.). Udowodnieniu pierwszej z wymienionych przesłanek służy skuteczne wytoczenie powództwa przeciwko osobie trzeciej o uznanie za bezskuteczną wobec powodowego wierzyciela czynności prawnej pomiędzy dłużnikiem a tą osobą trzecią (art. 531 § 1 k.c.), albo skuteczne przedstawienie w procesie przeciwko kontrahentowi osoby trzeciej dowodów wskazujących na działanie dłużnika i osoby trzeciej ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Dla uznania za bezskuteczną wobec wierzyciela występującego ze skargą pauliańską czynności pomiędzy kontrahentem osoby trzeciej rozporządzającej uzyskaną korzyścią majątkową a tą osobą wymagane jest ponadto wykazanie, że kontrahent miał pozytywną wiedzę o tego rodzaju świadomości dłużnika i osoby trzeciej jaką przewiduje art. 527 § 1 k.c.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że E. J. (1) jest dłużnikiem powoda R. J. z tytułu niezapłaconego powodowi tytułem zachowku po jego ojcu J. J. (1) zobowiązania w kwocie 25 000,00 zł. wynikającego z prawomocnej ugody zawartej pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie M.. w dniu 2 lutego 2010 roku w sprawie sygn. akt I C 422/09.

Po powstaniu zobowiązania E. J. (1) wspólnie ze swoją matką J. J. (4) dokonali czynności prawnej w postaci zawarcia umowy sprzedaży, na podstawie której przenieśli na rzecz A. i K. małżonków C. własność należącej do nich nieruchomości.

W rozpoznawanej sprawie koniecznym warunkiem dla uznania, że czynność dłużnika jest bezskuteczna względem powoda jest ustalenie, czy została ona dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, a więc, czy na skutek zawartej umowy sprzedaży dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w większym stopniu niż przed dokonaniem czynności.

Stosownie do treści art. 530 k.p.c. zd. drugie - jeżeli jednak osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko wtedy, gdy osoba trzecia o zamiarze dłużnika wiedziała.

W przedmiotowym przypadku nie ma konieczności dowodzić, że nabywcy przedmiotowej nieruchomości wiedzieli, iż dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzyciela -bowiem po sprawdzeniu księgi wieczystej i upewnieniu się, że nie ma w niej dokonanych wpisów dotyczących ograniczonych praw rzeczowych czy też ograniczeń w rozporządzaniu nieruchomością oraz praw osobistych i roszczeń ciążących na nieruchomości, a także żadnych hipotek dokonali jej zakupu kierując się domniemaniem zgodności ze stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej z rzeczywistością.

Wprawdzie pozwani wiedzieli o zobowiązaniu E. J. (1) z tytułu zachowku na rzecz przyrodniego brata, ale mogli odnieść wrażenie z rozmowy z nią, iż pieniądze uzyskane ze sprzedaży udziału nieruchomości będą przeznaczone na zapłatę powodowi zachowku.

Na marginesie wskazać należy, że czynność dłużnika nie polegała na dokonaniu nieodpłatnego przeniesienia własności nieruchomości na ich rzecz, tylko sprzedaż nieruchomości za konkretną kwotę czyli chęć uzyskania przez E. J. (1) środków finansowych, które mogły być w części przeznaczone na spłatę powoda.

Z uwagi na przytoczone powyżej względy powództwo przeciwko A. i K. małżonkom C. - jako nieuzasadnione należało oddalić.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. przyjmując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty te składa się wynagrodzenie radcy prawnego obliczone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) - Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zmianami.

Mając na względzie trudną sytuację finansową Sąd odstąpił od obciążenia powoda opłatą od pozwu w kwocie 1 250,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pełnomocnik powoda.

Zaskarżyła wyrok w całości:

Wyrokowi zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnienie powództwa mimo, iż zostały spełnione łącznie wszystkie przesłanki ochrony R. J. przed czynnością polegającą na zbyciu nieruchomości przez E. J. (2) na rzecz pozwanych, która to czynność miała na celu uniemożliwienie zaspokojenia R. J. jako wierzyciela E. J. (2). Apelacja zarzuca naruszenie przez Sąd prawa materialnego tj. art. 527 k.c. wskazuje także na trudną sytuację materialną powoda.

Wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanych wniosła o oddalenie apelacji i obciążenie powoda kosztami procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, a zaskarżone rozstrzygnięcie merytoryczne odpowiada prawu.

Stan faktyczny ustalony przez Sąd nie był w istocie przez skarżącą w apelacji kwestionowany. Choć apelacja zawiera zarzut sprzeczności istotnych ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy to jednak nie wskazuje jakie ustalenia sądu są sprzeczne i z jakim materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Przez co w tym zakresie Sąd uznał, iż ustalenia faktyczne są dokonane w sposób prawidłowy i uznał je za własne.

Do rozważenia pozostaje zatem zarzut sprowadzający się w istocie do naruszenia prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 527 k.c. dotyczącego instytucji skargi pauliańskiej.

Skorzystanie ze skargi pauliańskiej jest uwarunkowane spełnieniem następujących przesłanek :

- po pierwsze musi istnieć dokonana przez dłużnika czynność prawna z osobą trzecią na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową ,
- dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli,
- osoba trzecia wiedziała lub przy należytej staranności mogła się dowiedzieć o tym ,iż dłużnika działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Dopiero spełnienie tych trzech przesłanek daje możliwość wierzycielowi do wystąpienia o ubezskutezczenie danej czynności prawnej zdziałanej przez dłużnika.

O ile Sąd uznał spełnienie dwóch pierwszych przesłanek to jednak wykazanie trzeciej przesłanki nie jest zadaniem łatwym. Udowodnienie stanów psychicznych jest zawsze trudne i wymaga przeprowadzenia wnikliwego postępowania dowodowego przy wykorzystywaniu domniemań faktycznych. Przyjmuje się w literaturze , iż gdyby zaistniała sytuacja , że osoba trzecia może z łatwością się dowiedzieć ,że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli a jednocześnie sądzi , że czynność nie ma charakteru czynności krzywdzącej to czynność taka nie powinna być uznana za względnie bezskuteczną.(por. M. Gutowski ; Bezskuteczność czynności prawnej, Wydawnictwo CH Beck , Warszawa 2013 str. 87).

Zgodnie z art. 6 k.c. wykazanie , iż osoba trzecia wiedziała , iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela spoczywa na powodzie. Pewne ułatwienia w tym zakresie ustanawiają domniemania prawne określone art. 527 § 3 i 4 k.c. w myśl tych przepisów jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku domniemywa się , że osoba ta wiedziała , iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli oraz jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskał korzyść majątkową przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych domniemywa się , że było mu wiadome , iż dłużnika działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Chcąc skorzystać z domniemania określonego w art. 527 § 3 k.c. trzeba wykazać - a w tym zakresie obowiązek takiego wykazania spoczywa na powodzie - iż dłużnika z osobą trzecią łączył stosunek bliskości. Sam przepis nie określa, co rozumie się pod pojęciem stosunku bliskości. Ustawodawca nie dokonuje także wyliczenia osób bliskich. Przyjmuje się w orzecznictwie i literaturze , że w stosunku bliskości pozostają np. członkowie rodziny , krewni, powinowaci , narzeczeni , bliscy przyjaciele itp.

Pozwani co prawda byli sąsiadami rodziców dłużniczki jednakże w toku procesu nie zostało wykazane aby łączyły ich z dłużniczką jakieś szczególnie zażyłe stosunki które można byłoby zakwalifikować jako stosunek bliskości. Z kolei z zebranego materiału dowodowego nie wynika , aby pozostawali oni w złej wierze co do dokonywanej czynności i mieli świadomość , iż dłużniczka zmierza do pokrzywdzenia wierzyciela . Przed dokonaniem czynności sprawdzili księgę wieczystą w której brak było jakichkolwiek wpisów . Wskazując na tę okoliczność Sąd Rejonowy podparł się orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2006r. III CSK 58/06 (OSNC z 2007r. nr 9 poz. 138) z którego tezy wprost wynika ,iż jeżeli zaskarżona została umowa sprzedaży nieruchomości dla zachowania należytej staranności osoby trzeciej w rozumieniu art. 527 § 1 in fine wystarczy zapoznanie się tej osoby z treścią wpisów do księgi wieczystej prowadzonej dla danej nieruchomości. Bezspornym i niekwestyjnym jest , że pozwani zapoznawali się z treścią wpisów w księdze wieczystej , a zatem zachowali należyta staranność w tym zakresie. Nie bez znaczenia jest także okoliczność , iż dłużniczka za część należności uzyskanej od pozwanych spłaciła długi spadkowe które obciążały spadek, a mianowicie spłaciła należność w banku. Pozwani zresztą nie zawierali umowy tylko i wyłącznie z dłużniczką ale także z jej matką która była przecież współwłaścicielką nieruchomości. Wszystkie te okoliczności upoważniają Sąd do stwierdzenia , że nie zostało przez stronę powodową wykazane , iż pozwani wiedzieli o zamiarze dłużniczki pokrzywdzenia wierzycieli lub z łatwością mogli się o tym dowiedzieć.

Reasumując powyższe rozważania wyrok Sądu Rejonowego jest trafny , a apelacja jako nie zawierająca uzasadnionych podstaw musi zostać oddalona, a to na podstawie art. 385 k.p.c.

Apelacja kwestionując wyrok w całości zawiera w swej treści także zaskarżenie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania . W tym zakresie należy przyjąć , iż w ocenie sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególne okoliczności które uzasadniły odstąpienie od obciążania powoda także kosztami zastępstwa prawnego należnymi pozwany w związku z wygraniem sprawy. Powód jest osobą niepełnosprawną utrzymującą się w istocie z renty socjalnej w kwocie 597 zł , znajdującą się pod opieką matki która była jego pełnomocnikiem. Powód składając sprawę mógł pozostawać w błędnym przekonaniu co do swoich racji dlatego też w ocenie Sądu uwzględniając zasady

współzycia społecznego należało z zażalenia zawartego w apelacji zmienić pkt 2 zaskarżonego wyroku i w myśl art. 102 k.p.c. nie obciążać powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanych a to na podstawie art. 386§ 1 k.p.c. w zw. z art. 397 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego z powodów przytoczonych powyżej Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 397 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy